

BIBLIOTEKA

814-1

587

AGIM
SPAHIU
poezi

**Eshte
koha
te
duhemi...**

814-1
581

Agim Spahiu

Redaktor
SEVIM ARBANA

Kopertiro
BESHIK TRUNCI

ESHTE KOHA TE DUHEMI...

poezi

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

SE Ç'KAM NJË NGUTJE, MIQ...

*Se ç'kam një ngutje, miq, një ngutje shpirti e
zemre dhe aspak qetësi!*

*Pusho, më thotë pema dhe ofron kurorën hije-
shumë,*

*është koha të pushosh, çun. Po unë se ç'kam një
ngutje, miq,*

*e përshëndes dhe ec nëpër diell... Është koha
të ec,*

*të mbushem me njeri, e prapë veten-bukuri t'ia
kthej atij.*

*Pusho, më thotë gruaja dhe ofron prehje, buzë
e gjumë,*

*është koha të pushosh, çun, të marrësh veten nga
udhët,*

*të mbushen gjoksi, supet. Po unë se ç'kam një
ngutje, miq,*

e marr me të mirë dhe e lë të flasë...

*... Është koha për punë, veten ta jap, shpirtin
ta derdh gjer në fund.*

*Dhe s'i them dot pemës: — Ia kam frikën hijes
si zhbirjes.*

*Dashnorët e qetësisë dhe gjumit
shpesh orët dhe emrin me hije m'i mbuluan.*

*Dhe s'i them dot gruas: — Ia kam frikën përkë-
dheljes si vdekjes.*

KËTU, MBI GJALICË E PIKËLLIMË.

Këtu dielli rrëzon për mua dhe bora boron për
mua,
në gjakun tim shkrire janë të gjitha viset e tua,
rroj në male fisnike me ujëra jetëdhënëse në gji,
në përçafimin e lumenjve të mi: njëri i Bardhë,
tjetri i Zi.

Unë jam këtu, gjithnjë, mbi Gjalicë e Pikëllimë.

Këtu jam i mbushur me kujtime,
lëndohet e gazmohet zemra ime.

Nuk mund të rroj ku s'kam ç'të kujtoj.

Këtu jam i idhët pelin, i ëmbël si misri i ri,

këtu jam plot shëndet,

kam shumë punë për të bërë dhe s'kam ngë të
vdes.

Këtu dhe vetëm këtu jam guri me rrënjë, i rëndë
në vend të vet,

çdokund tjetër rrumbullohem, troshitem e
harrohem,

vetëm këtu thepohem.

Jam zjarr që djeg, dor' e bardhë që përkëdhel,

fjalë mjaltë që mrekullon, vuajtje që s'harron...

Brenda meje përkunden djepe, shtrihen varre pa
harrim,

digjen e rilinden malet e visit tim.

«Këtu!» më thonë djepet e varret, drurët e gurët,

«Këtu

Shekspiri është luajtur dhjetëfish, ta dish,
në familje, buzë kufijsh
dhe brenda gjoksit të njeriut!»

Jam këtu përqaftuar me diellin,

dragua për të mos harruar asgjënë,
mbrojtës, rojtar nderi i fytyrës sime që s'e çbënë...

Këtu me tokën përjetësisht jam i dashuruar,
si fëmijën e puth, e mbaj, e kthej me duar.

Rris pemët, shtrydh gurin e ujin të më japin

më tepër

dhe unë gjithçka u jap,

në çdo gjë pjesëtoj veten.

Me armiqtë thikë më thikë jam këtu, sy për sy,
i dashuruar me të dashurit e mi.

Këtu dhe vetëm këtu jam puthja, mallkimi, ëndrra
dhe zgjimi,

dashuri në udhët e tua,

ku bora dhe dielli rrezojnë për mua.

THEM TË VËRTETAT NË KËTË
RRAFSH VERIOR

*Them vdekjen e territ e çeljen e agut, them gazin
e përditshëm, zgjimin e hershëm, mundin
e krahëve them,*

*të duarve e shpatullave, të mendjes e gjoksit,
mundin e krejt trupit,*

*harenë e përditshme, dënesat e pikëllimin,
them lotin e syrit e lotin e shpirtit
dhe gjumin e vonë në këtë Rrafsh Verior.*

*Them krejt njeriun me gjëmime e vezullime
e ta besoj ty, letër e bardhë — perëndia ime.
Para teje falem në çdo orë të ditës e të natës,
t'i besoj fitoret e plagët, të vdekurit e të gjallët.
Për ta rilindem, shkrihem e digjem e prapë prej
tyre rritem.*

*Letër e bardhë, ku derdh fjalë e shpirt,
letër e bardhë, ku derdh dritëhijet e njeriut.
Kur vij te ti rënduar me të vërteta të thjeshta,
siç vjen njeriu nga lindja a vdekja,
rënduar nga loti a e qeshura,
jam krejt i bardhë, se dua të mbetem gjallë
kështu siç jam.*

*Asgjë s'i fsheh vetes e të tjerëve, them çka shoh
e prek rreth e rreth,*

pranë meje e larg meje. Vlimin tuaj c timin them,
asgjë që s'është juaja dhe imja.

Them të vërtetat e ëmbla e të hidhura:

lakuriqe,

mjafton që secili pjesën e vet të këtë brenda tyre...

...Dhe ç'është juaja të jetë imja dhe ç'është imja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

...Dhe ç'është imja të jetë juaja dhe ç'është juaja
të jetë e të gjithëve...

Dhe vrapoja më ty rrugëve, në fusha e bjeshtë...
Pë ti asnjë vrapojë nuk më the, asnjë ankësë,

ETYD PARA NJË TABLOJE
TË HERSHME...

*Shtëpi malësore të rralluara
si pika loti të ndritshme
në një fytyrë të hijshme.*

Shtëpi malësore të rralluara.

NË TOKEN TIME, ZONJËZA IME...

Kur ëndërroje shtëpi, të merrja me të mirë,
të jepja kurajo sapo nisnin pallatet e një lagjeje.
Të thosha: Do të banosh këtu, zonjëza ime...
e me ty në duar vrapoja duke qeshur,
se doja kundërshtimet t'i merrte era...

(Le të vinin si zhurma në veshët e mi,
i trillon era do të thosha, s'i thua ti.)

E ti shpejt gënjeshe (a bëje kështu s'e di)
dhe vije me mua
nëpër rrugë nga mëngjesi në muzg.

Ne ishim luftëtarët e rrugëve, zonjëza ime.

Ku s'të mora, ku s'të çova: në shkollën e largët,
pranë një ujëvare, në lindje, në vdekje dhe në
varre,

në banesat fshatare...

Me mua vije e qeshur e plot hire, e shtrenjta ime.

Të kujtohet sa të kanë dashur, sa të kanë nderuar?

Dhe ndjeheshe si në shtëpinë tënde: e lehtë,
e shpenguar,

e lumtur dhe e bukur si flutur.

Kudo e kishe shtëpinë me bukën e bardhë të
mikpritjes, zonjëza ime e hijshme...

E unë vazhdimisht të merrja me të mirë,
pranë çdo pallati të ri, pranë çdo lagjeje të re,
kur ti ëndërroje shtëpi.

Dhe vrapoja me ty rrugëve, në fusha e bjeshkë...
Po ti asnjë vuajtje nuk më the, asnjë ankesë,
as era

nuk pëshpëriti kurrë fjalë kundërshtie.
Kudo e kishe shtëpinë. Unë besimin kisha
dhe fjalën e mirë, zonjëza ime plot hire.

... Edhe tani mos harro ku e ke shtëpinë,
poezi — jeta ime.